

Unele obiective industriale sînt amplasate departe de sursele de materii prime.

D. NEGREA

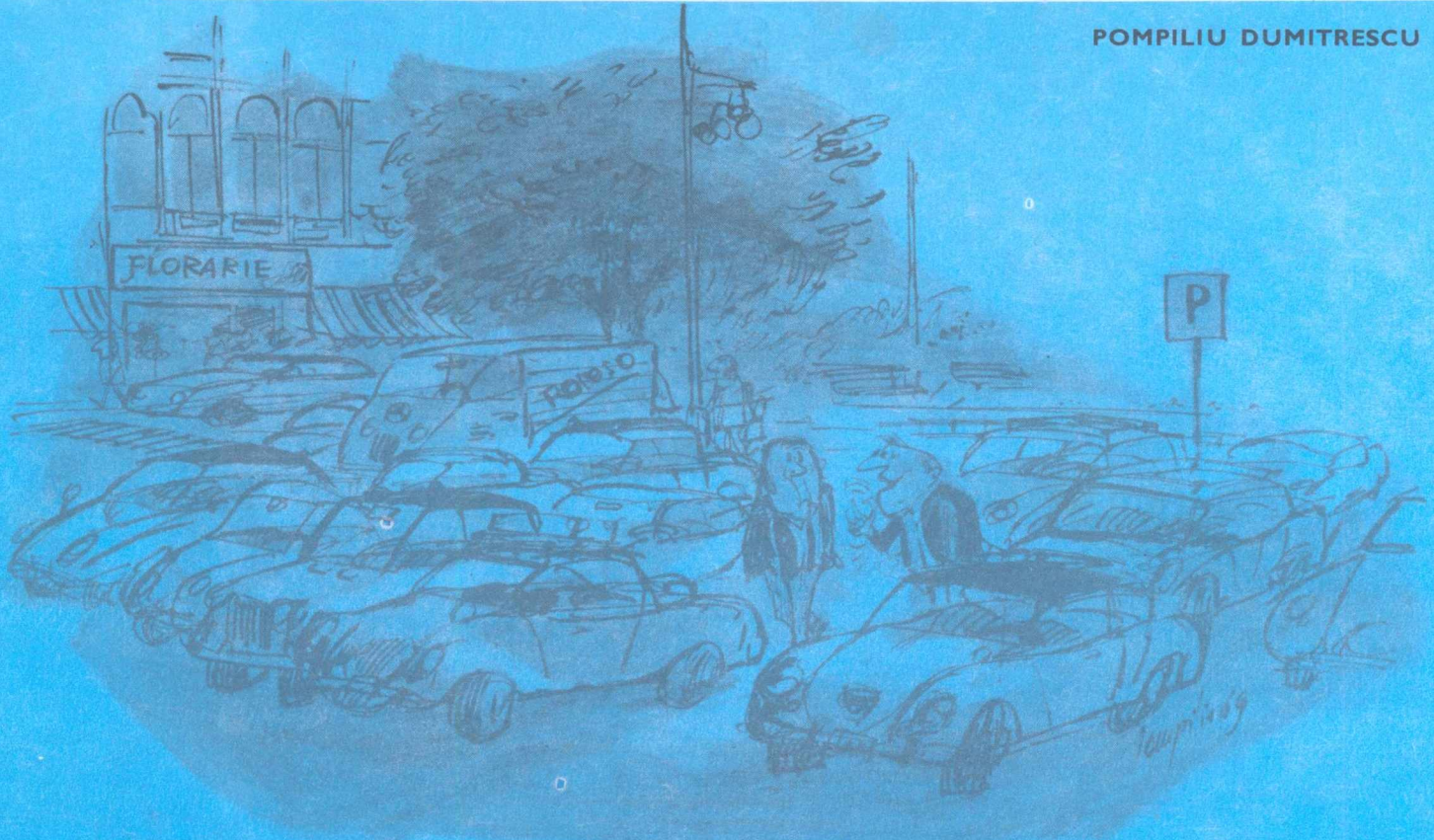

— L-am adus pe Pășărilă-Lăț-Lungilă pentru transporturi. Dacă putem să-l angajăm, am rezolvat problema.

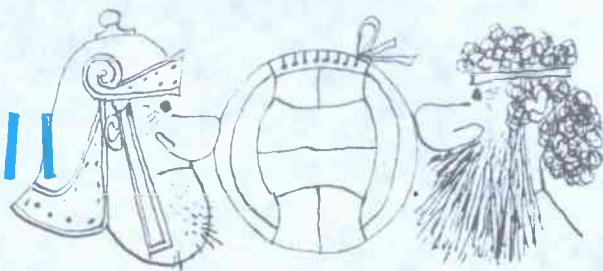
urzica

A N U L XXI • N R. 23 • 15 D E C E M B R I E 1969 • 16 P A G I N I • 1,50 L E I

— ...Uite ce îmi-ar plăcea mie; să vie unu' acu' și să-mi zică
«vezi masinile astea? Alege-ți una din ele și a ta să fie»!!!

ROMANII ȘI GRECII

de MIRCEA PAVELESCU

Cînd într-un «saloon» din Far-West se putea citi odinioară avizul: «Diseară mare bal de gală, onorabilii clienți sînt rugați să poftescă încălțați», se presupune că o bună parte din clientela respectivă prefera să intre desculță în local. Cînd în presa sportivă se face prea mult apel la «sportivitate», oricine poate să-și închipuie că nu de florile mărunții se repetă prea des această noțiune.

Nu totdeauna sportivul care respectă cu strictețe regulamentul jocului dă implicit și dovadă de sportivitate. Mai trebuie ceva care nu stă scris în nici un paragraf de regulament. De pildă, fotbalistul care-și consideră adversarul hărăzit de soartă timp de 90 de minute drept un dușman personal, de la bun început se va pune în opoziție cu sportivitatea, fiindu-i foarte ușor să cadă în afara ei. Atunci și numai atunci «jocul bărbătesc» alunecă în brutalitate, în timp ce mingea va începe a fi urmărită mai puțin decît genunchii sau gleznelor celor care ne stînjenesc în echipa adversă.

Există o teorie care pretinde că suporterii strică pe sportivi în sensul că le justifică toate neregularitățile, cu condiția să nu le vadă arbitrul. Așa se întîmplă cînd interesează exclusiv rezultatul. Se vorbește cîte o dată despre «miza mare» a unor meciuri care trebuie cîștigate cu orice preț. Oare pînă unde merge acest preț? Pînă la ruperea piciorului lui Steinbach, așa cum s-a întîmplat în 1931 la Montevideo, sau pînă la împușcarea

jucătorilor de pe teren ca în nu știu care meci din America Latină?

Incontestabil că publicul nostru sportiv, care are reputația de a fi azi unul din cele mai obiective din lume, înțelege «prin orice preț» orice fel de resursă care ține de știința fotbalului, cît și de condiția fizică excelentă a jucătorilor. Credem că tot pe această linie merge și așa-numita educație moral-volitivă care urmărește să creeze în jucător un climat psihologic favorabil pentru ca acesta să capete încredere în forțele sale și în superioritatea stilului pe care-l profesează, elemente care, la rîndul lor, pot genera o altă gamă de resurse nebănuite.

Iată însă cum arată o astfel de schemă «educativ-volitivă» apărută în «Sportul» Nr. 701/6135, sub semnătura lui Al. Căprariu. Este vorba, bineînțeles, de meciul dintre România și Grecia.

În primul rînd, autorul ne aduce aminte de zburcumată istorie a patriei noastre care a rezistat în mijlocul tuturor zguduirilor dramatice, țînînd să ne arate că «noi am fost, noi sîntem, noi vom fi. Și vom fi întotdeauna noi înșine. Ne aducem și ne vom aduce întotdeauna contribuția de aur la patrimoniul istoriei universale. Acest lucru a fost și este și va fi cu puțință pentru că... am știut să ne păstrăm echilibrul».

Fără îndoială că păstrarea echilibrului este o calitate esențială pentru un excelent jucător de fotbal. Pentru asta este și țînut în can-

tonament ca nu cumva anumiți factori lichizi exteriori cantonamentului să-l influențeze ca să și-l piardă în timpul antrenamentului sau chiar în ziua meciului.

De fapt, Al. Căprariu ne atrage atenția foarte subtil că noi românii (mai precis, jucătorii români) care ne-am păstrat de veacuri ființa istorică, să n-o feștelim tocmai acum cînd au să vină grecii să joace fotbal cu noi.

la uite de ce poate depinde ființa noastră istorică! Educatorul moral-volitiv ajunge însă cu evocarea istorică pînă la jumătatea evului mediu:

«...sub tensiunea dramatică a evenimentelor, se clama (!?) «vin tătării» sau «vin turcii». Au venit, i-am înfruntat și au plecat. Noi am rămas aici unde sîntem întregi și noi înșine».

Autorul articolului dă evenimentului niște proporții care frizează comicul, care, după cum se știe, este generat de disproporția dintre scop și mijloc.

Pusă alături de clamările: «vin tătării» și «vin turcii», care, vorba lui Alecsandri, «vneau potop, potop cu toții», «Vin grecii» (în număr de 11 inși, plus cîteva rezerve) ne-a speriat mai puțin chiar dacă descind din Achile, Ajax și Agamemnon.

Păcat că Al. Căprariu n-a făcut incursiuni mai adînci în istoria strămoșilor noștri romani. Ar fi găsit printre aceștia figuri ca Iulius Caesar, Scipio Africanus și Traian, pe care nu i-a bătut nimeni nici pe cîmpul de luptă și nici la fotbal.

Așa că istoricește nu era nici un motiv de îngrijorare.

TUDOR MUȘATESCU

FIECARE CU PĂREREA LUI

DIN «CUGETĂȚIUNILE»
UNUI PAHAR

- Cînd vorbesc din pahar, toți bețivii sînt oratori.
- Femeia vrednică, are casa pahar.
- Paharul face și capul trage.
- Păziți-vă de «paharul amără-ciuinii».
- Damigeana plină îți caută nod în papură.
- Cine bea cu sticla, sparge paharele pînă la urmă.
- Cel mai netericit pahar de pe lume, este cel cu bicarbonat de sodiu, pe care ți-l dă nevasta, după ce ai venit de la chef.
- «Ultimul pahar» e nenumărat.
- Paharul cel mai bun, nu se ia de la magazin, ci la «botu' calului».
- În întrecerile sportive, ca să te vezi cu cupa în mînă, nu juca cu păhărelul în nas.
- Deșteptul, între un pahar de sticlă și unul de bacara, preferă unul de coniac.
- La banchete, cine «ridică» pahare multe, ajunge pe jos.
- Toți bețivii se cred neam de «paharnici». Dar cei adevărați oficiau în istorie, nu în circiumi.
- Cea mai mare lovitură pe care civilizația a dat-o unora, este că a înlocuit oala cu paharul.
- Vinul de neam bun, e bun și în pahar de neam prost. Dar, cel prost, tot prost rămîne și în pahar de cristal.
- Cine bea cu sticla, nu e om de pahar.
- Unora, le-a dat Dumnezeu har. Ațora, pahar.
- Lăutarul bun îți duce paharul la gură și cînd e vinul prost.
- La petrecere, ciocniți paharele, nu punctele de vedere.

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

- Cel care își sare rîndul la un ghișeu de poștă, va căuta să sară și treptele vieții, riscînd nu o dată, să-și frîngă gîtul.
- Marii învinși se recrutează, de obicei, din oamenii «tari». Nu știu dacă omul singur e într-adevăr tare, dar știu că omul «tare» e singur. Îl pîndește mulțimea celor slabi, celor pe care i-a umilit. Cînd nu mai este puternic, îl sfișie pînă și mielul, cu dințișorii lui nevinovați.
- Asistînd, în 1919, la tragedia mea în versuri «Prometeu», Bogdan-Pitești, prefătorul poemelor «Bronzes» ale lui Alexandru Macedonsky și directorul unei reviste artistice, veni să mă complimenteze.
— Admirabilă piesă. Păcat că n-ai scris-o în versuri, fiindcă se preta.

● Rima. Puțini își dau seama cît a trebuit să frămînte Mihail Eminescu limba românească pînă să-i smulgă sonoritățile extreme, acele îngemănări de cuvinte care încheie, într-o copcă de aur, finalul a două versuri.

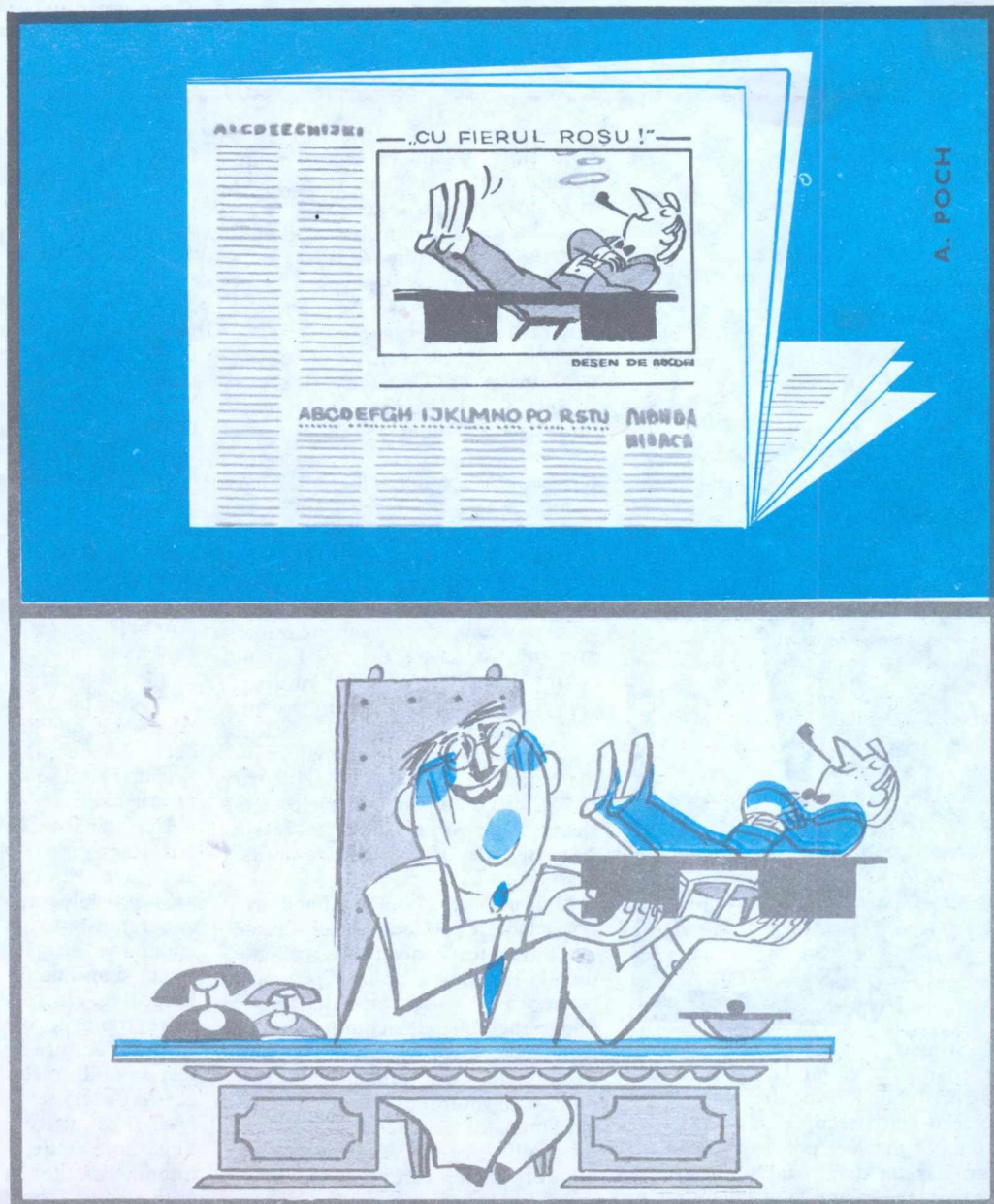
● Vrem să spunem adevărul întreg, fiindcă sîntem datori și posterității, nu numai contemporanilor.

● Să nu mai creadă nimeni că, după ce a închis ochii, va fi vorbit numai de bine.

● A spune numai bine despre un mort înseamnă a minți pe jumătate.

● Omul care ține făclia, trebuie să meargă în fruntea alaiului.

«COMBATIVITATE»

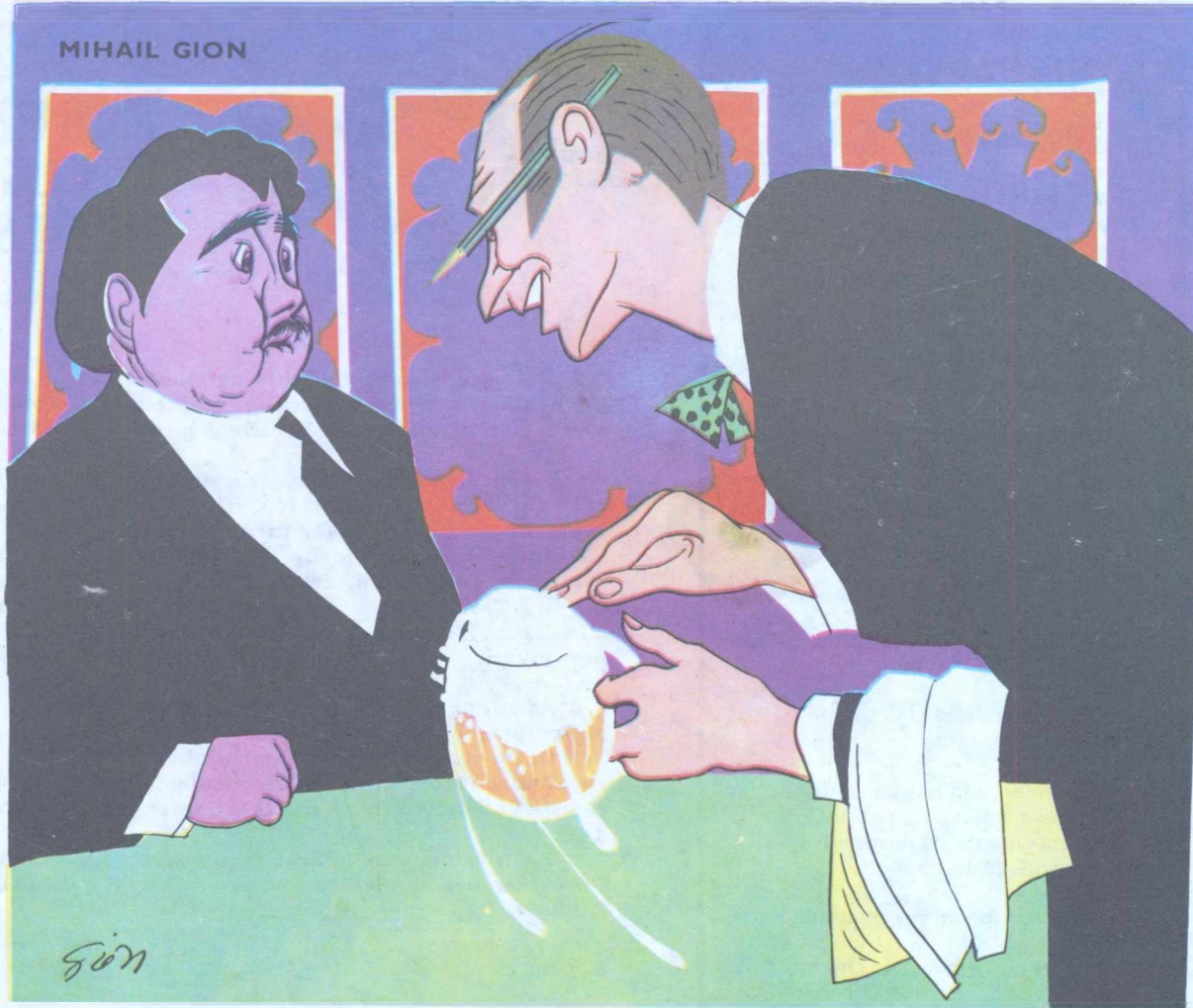

HOPA MITICĂ

E un fel de păpușică:
ii dai brinci, dar se ridică.
Are plumb greu la genunchi
pus de nu știi care unchi
Capu-i gol
dar stă în sus
fiindcă, după cum am spus
greutatea trunchiului
stă-n propteaua unchiului.
Bate vintul, nu-l dărimă
doar se-ableacă într-o rină
face scurt o învirteală
și revine-n verticală...
Pe acest posnaș nepot
il găsești cam peste tot
ca un gingaș bibelou —
rechizită de birou.
Dacă-ntrebi la ce e bun
Șefii se grăbesc și-ți spun
privind locul unde șade:
— Ce să-i faci, dacă nu cade?
Într-o zi însă-am aflat
c-a picat
și-a rămas lat.
Știi de ce? Unchiul din temă
a primit un brinci pe schemă
și prin ricoșeu socot
l-a trinit și pe nepot.
Greu, trăsnet, precum bolidu...

Chestie de echilibru...

MIHAIL GION

— Unde-i semnul și unde-i berea?...
— Dumneata mai crezi în semne...

SADI RUDEANU

PE APA SÂMBETII

Stimați cititori, vă solicit nițică răbdare. Nițică răbdare pentru termenii tehnici și pentru cifrăria pe care o veți parcurge în acest foileton. Vă mai cer permisiunea să nu am haz de data asta, și dacă o să spuneți că n-am avut nici în alte

dăți, țineți seama că barem acum recunosc. Vă cer voie, sint cinstit și n-am pretenția să zimbiți.

Și n-o să zimbiți, dragii mei, pentru că este imposibil să mori de ris cind vezi că se aruncă banii pe fereastră și nu așa, în valori neînsemnate, ci cu vagonul.

Ca să intru mai repede în subiect o să încep cu Uzina de lacuri și vopsele «Transilvania» din Oradea, unde victimele sint 63 000 kilograme ulei de tung, 16 000 kilograme ferocianură, 22 000 kilograme diatomită și alte produse. Dacă o să mă întrebați ce-i ăla ulei de tung sau ce-s alea ferocianură și diatomită, să mă iertați, dar nu știu. Ceea ce știu este că, în mod sigur, valorează multe mii de lei și aceste multe mii au fost găsite depozitate sub cerul liber, la îndemina tuturor, nepăzite de nimeni, oferindu-i-se, fără bonuri sau chitanțe, oricui avea nevoie de puțină sau mai multă diatomită ori ferocianură, pentru că să știți mai sint și unele persoane care știu ce să facă cu aceste produse, mai ales că le pot obține gratuit.

O istorioară la fel de hazlie vă pot relata de la Combinatul chimic «Victoria», unde diverse sortimente de țevi și laminate erau risipite prin secții, ca și o cantitate de 75 000 kilograme inele «Rasching». Știți ce sint alea inele «Rasching»? Sint niște inele care, atunci cind sint date în consum fără nici o evidență, înseamnă că se lucrează pe baza dictonului «ce-am avut și ce-am pierdut», dicton care duce la cunoscuta zicală «cap ai, minte ce-ți mai

trebuie»

Uzina de superfosfați și acid sulfuric Năvodari s-a prezentat cu o cantitate de 35 000 kilograme var depozitat afară, în aer curat, ploaie și vint și cu materialul lemnos la dispoziția cui avea nevoie de el, fără nici o formalitate birocratică, fără nici un «vino miine», spre lauda celor în cauză, care au desființat birocrăția, dar care ar putea reuși în acest fel să-și destiinteze și materiile prime. Mai mult, aici aflăm o nouă și originală metodă de recepționare a materialelor, cu plusuri sau cu minusuri față de cantitățile din facturi, dar plătite furnizorilor conform celor scrise în hirtii. Acest sistem de recepționare care ar putea fi brevetat sub numele de «sistem brambura», a dus la apariția unor diferențe în plus de 313 000 kilograme piatră de calcar și 158 000 kilograme de diatomită. Observați deci că oamenii nu se încurcă în fleacuri, și că se lucrează aiurea, dar în stil mare.

La Uzina de anvelope «Victoria» din Florești s-a considerat că cel mai sigur loc pentru depozitarea a 21 500 kilograme caolin, 276 000 kilograme rețea de cord și 133 000 kilograme sîrmă beton este linia ferată și anume pe marginea și de-a lungul ei, așa că toți călătorii, din toate trenurile care trec pe acolo, au putut admira ingeniozitatea celor responsabili care nu au depozitat aceste materiale chiar pe șine, unde le-ar fi călcat trenul, ci le-au așezat lângă șine unde, oricît le-ar strica intemperiiile, tot nu le-ar putea face atita rău cît le-ar face roțile vagoa-

nelor.

În sfîrșit, Întreprinderea de condiționare și livrare a produselor chimice din Constanța are o poveste cu 630 000 kilograme azotat de amoniu. Azotatul ăsta are o fire explozivă dacă este depozitat într-un fel care nu-i convine. Adică atunci cind e aglomerat se supără și explodează. Ei bine, aici, această uriașă cantitate este depozitată în așa fel incît oricind se poate enerva. Bucuria aceasta le-a făcut-o proprietarilor «CHIMIMPORT»-ul, care a dat indicația furnizorilor să livreze uzinei azotatul, în cantități masive, fără să intrebe uzina dacă poate depozita asemenea cantități în condiții... calme.

Dacă o să adunați toate produsele enumerate aici, o să ajungeti la un total de 1 465 000 (un milion patru sute șase zeci și cinci mii) kilograme de produse sub formă de materii prime sau finite. Numai că, prin grija celor care răspund de ele, aceste produse sint în pericol de a ajunge «finite» toate, adică sfîrșite, adică terminate, adică făcute praf. Or, după cum se știe, rostul chimiei și al combinațiilor chimice este de a amesteca ceva cu ceva și a face altceva. Dar o combinație ca aceasta, prin care se pot preface 1 332 000 kilograme de produse în nimica altceva decît praf și pulbere, te transformă într-un fel de azotat de amoniu aglomerat. Adică îți vine să explodezi și să-i iei în brațe pe cei care se comportă de parcă au băut ferocianură.

Nu știu ce e, dar dacă-i cu cianură, bună n-o fi.

INSTANTANEE COMICE - ȘI NU PREA Controverse în tramvai

— Nu vă supărați, cutează un bătrinel cu ciocul nins, mai e mult pînă la Întreprinderea de deratizare?

Vatmanul tace. Doar un pui de zîmbet apare și dispare de pe buza-i indiferentă.

Cineva, dintre pasagerii tramvaiului, intervine:

— Nu, nu mai e mult, trei stații!

— Care trei stații? sare un mustăcios înalt și ciolănos. Întreprindere d-asta de deratizare e pe Moșilor! Ce caută 'mnealui aici?

— Ba e pe Splai! intervine o femeie pistruiată care ținea subsuoară un curcan.

— Pe Splai? rînji mustăciosul.

— Da, dacă-ți place! se burzului femeia cu pasărea, și nu te mai rînji!

— Vorbește frumos, se supără, la rîndu-i, mustăciosul, eu nu te-am insultat.

Și către ceilalți pasageri:

— Parcă-i o capră!

Un tînăr cu plete sare în apărarea femeii:

— E urît cum te comporți dumneata!

— Da' de unde-ai mai răsărit, găgăuță?

Între timp bătrînelul se adresează unui vecin de scaun:

— Nu știți unde e Întreprinderea de deratizare?

Celălalt părea subit concentrat asupra unui gînd:

— Întreprinderea de deratizare... da... da!... e la Cotroceni! Ați greșit tramvaiul!

— La Cotroceni! îl îngînă mustăciosul, auzi: la Cotroceni! Ascultă, moșulică, Întreprinderea asta nu se ocupă de șoareci!

— Da... de șoareci... de șobolani! încuvîișcă bătrînelul.

— Ei, e tot cum am spus eu: pe Moșilor!

— Asta s-o crezi dumneata, se răstește un alt pasager, încruntîndu-se, vrei să-l duci în eroare pe om??

— Eu?

— Da' cine, mutu?

— I-ascultă, dom'le, ești din București?

— Da!

— Nu se cunoaște! Mai curînd pari din Gheboia!

— D-acolo trebuie să fii tu!

— Nu mă tutui, că te pleznesc!

— Pe cine, mă, unde te vezi așa matahală?

— Mă, caracudă, dă-te jos la prima stație ca să-ți spui o vorbă dulce!

Un cetățean cu servietă intervine:

— Vă luarăți din nimic. Și către bătrînel:

— De Întreprinderea de deratizare te interesezi, așa-i?

— Da... șoareci... șobolani...

— Știu! Întreprinderea e pe Kiseleff. Trebuie să iei troleibuzul 81! Mustăciosul izbucni în rîs.

Între timp vatmanul zîmbea și tăcea.

— I-ascultă, reluă mustăciosul, eu d-alde «funcționari» d'ăștia ca 'mnea-ta cu nasu' de ceară am mai întîlnit la viața mea! Nu e nimic de capu' lor: eu i-aș trimite la sapă!

— Ești mojic!

— Mojic, eu?

— Da, mojic!

— Ia priviți-l, fratilor, se adresează mustăciosul celorlalți pasageri, pare un țap logodit!

Bătrînelul intervine:

— Vă rog... vă rog... nu vă certați!

Și către cetățeanul cu servietă:

— La Kiseleff ziceai?

Celălalt strigă, săgetîndu-l cu privirea pe mustăcios:

— Da, la Kiseleff și nu te mai lua după caraghioși!

— Mulțumesc, spuse bătrînelul și se îndreptă spre ieșire.

— Stai, unchiule, îl opri alt pasager, mi-am adus aminte: mergi bine cu tramvaiul ăsta: la capăt e Întreprinderea de deratizare!

— Sigur?

— Absolut sigur!

O femeie pirpirie, cu un copil în brațe, începu să rîdă:

— Da' de unde! rosti ea cu vocea stridentă, Întreprinderea de deratizare e pe Rahovei... cam pe la barieră!

— I-auzi? se miră cineva, după ce nu știe, mai zăpăcește omul!

Între timp vatmanul asculta, zîmbea și tăcea.

Bătrînelul părea foarte descumpănit.

— Ascultă, moșule, glăsu-i în cele din urmă vatmanul: la Întreprinderea de deratizare tot cu tramvaiul ăsta mergi... da' invers.

— Adică?

— Adică la capătul ălăalt! Tîntorci cu mine!

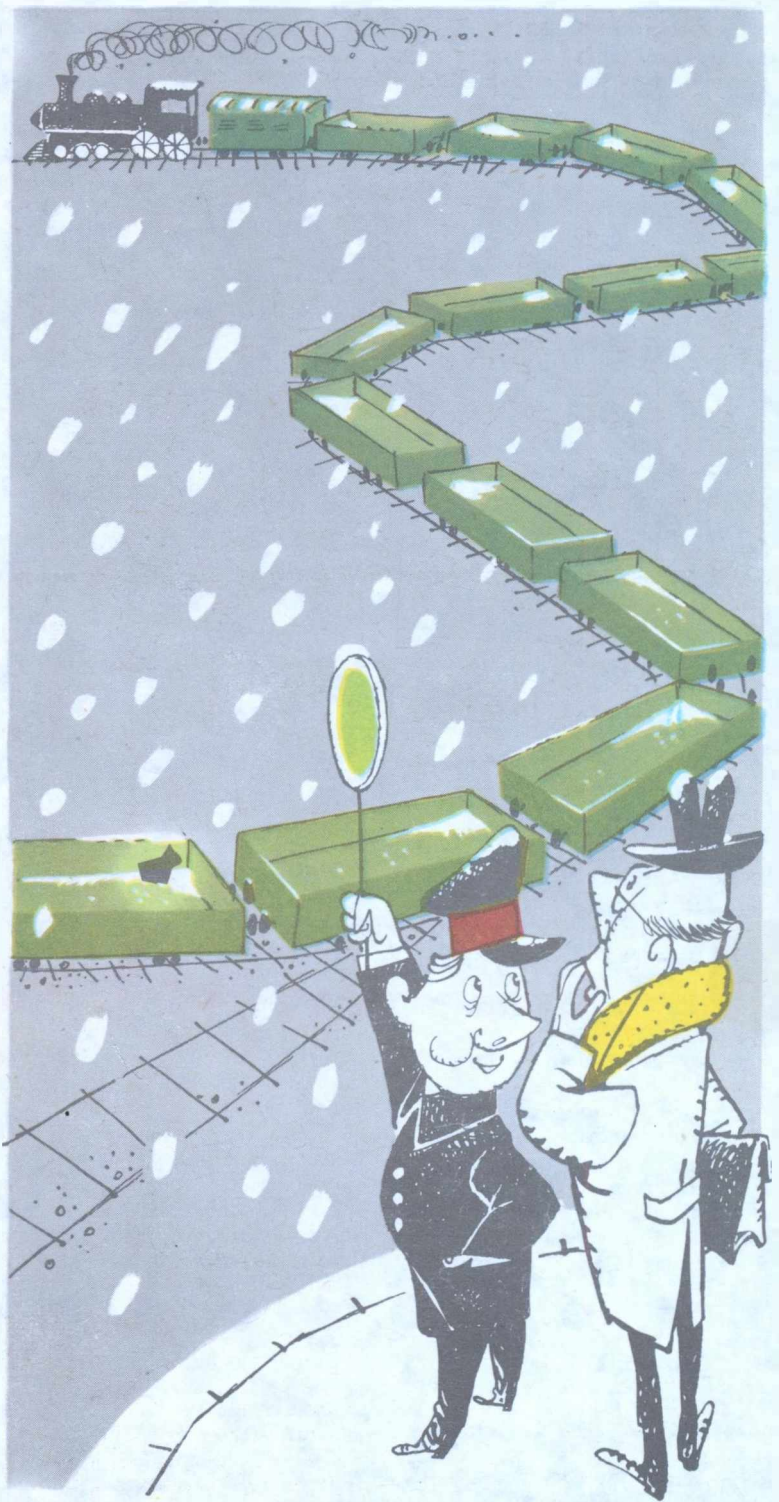
— Bine, dom'le, se auzi vocea unui milițian, de ce nu i-ai spus omului de la început... să nu-și fi pierdut vremea degeaba?

— Pentru că, răspunse pe un ton sec vatmanul, n-avem voie să discuțăm cu pasagerii! Uite, ici!

Și-i arătă un aviz lipit pe geam: «E interzis personalului să poarte discuții cu pasagerii!». Apoi, către cel ce se interesa de Întreprinderea de deratizare:

— Este?

— Este! oftă bătrînelul, resemnat.

— Cum le dai drumul goale?!
— Se încarcă ele pe drum!

ALO, VĂ ROG SĂ-MI RETINEȚI UN
SAC ÎNTREG DE GLUME... ADICĂ
ALMANAHUL URZICA

1970

De cîțiva ani, concediul de vară mi-l petrec toamna sau iarna, întrucît în iulie și august plouă, iar în octombrie și eventual în noiembrie, e plus 25 de grade. Adică în sezonul cald. dîrdii, iar în sezonul rece e soare, senin și plajă... Anul acesta am ales luna decembrie, ca să gust și din binefacerea sporturilor montane de iarnă: săniuș, schi și țuca fiartă. Mai important este faptul că am găsit o metodă bună și în orice caz economicoasă spre a-mi rezolva problemele de concediu: convorbirile telefonice preliminare le fac de la serviciu. La Sinaia, unde m-am decis să plec, se află întreprinderea «Steaua», furnizoarea cea mai de seamă a bazei noastre de desfacere. La această bază eu lucrez la serviciul «Aprovizionare». Așa că într-o zi i-am sugerat șefului»

— Tovarășe Năut, «Steaua» nu ne-a livrat nici pînă azi comanda.
— Mai e o lună pînă la expirarea termenului, tovarășe Mititelu.
— Totuși, prevederea e mama...
— Ei, dacă e mama, consimte șeful, dă un telefon acolo și aminteste-le.

Am trecut rapid în biroul de alături să cer legătura «fulger» cu Sinaia.

— Alo, Sinaia? Cine-i acolo? Tu ești, Mitruță?

— Eu!
— Bravo! Chiar de tine aveam nevoie, Mitruță. Tocmai vroiam să vă fac o vizită.

— Nu-i nevoie, se livrează.
— Cu nevasta și copiii!...
— Nu-i nevoie. Se livrează!
— Cum e vremea la Sinaia, Mitruță? Plouă? Ninge?

— N-are importanță, marfa e acoperită, nu se udă.
— Ori e frumos?

— N-are importanță, marfa e acoperită și n-o bate soarele.

Ne întrerupe telefonista: «Alo, ați vorbit cinci minute. Continuați?» «Continuăm, tovarășă, continuăm, că au rămas în urmă cu livrările».

— Ascultă, Mitruță, am nevoie de o cameră.

— De bicicletă?
— De cărămidă... Pentru închiriat.

— De ce? Marfa o ținem în magazie. Nu-i de cărămidă, dar nu intră ploaia, și nici ninsoarea!...

— Mitruță, nu-nțelegi?... Vreau să pic la voi, la Sinaia. E multă lume?

— Sint toți, minus Costică de la «Planificare» și Dorobencea de la «Vinzări», care sint pe teren. N-are rost să te deplasezi.

— Alo, ați vorbit zece minute. Continuați?

— Continuăm, tovarășă, că-i în joc producția... Mitruță tată, peste cîteva zile am concediu și... (în birou intră șeful, tovarășul Năut)... dar renunț la concediu dacă e necesar să vă activez livrarea comenzilor... da, 500 kilograme jeleuri, 1000 kilograme bomboane cu lapte (șeful părăsește biroul)... auzi, Mitruță?

— Aud... Ce-i cu laptele

— Nu, nimic; a fost șeful...

— Și ăla vă oferă lapte, în pauză?

— Iți explic altădată... Ascultă, închiriază-mi o cameră bună.

— Păi, magazia noastră...

— Nu pentru marfă, pentru ea mai aveți timp o lună. Pentru mine...

— Acum pricep...

— Ești greu de cap pe banii statului. Miine te chem din nou pentru amănunte.

— Alo, ați vorbit 15 minute... Mă adresez șefului: «Tovarășe Năut, am telefonat la țanc. Uitaseră de comanda noastră. Miine îi chem din nou. Birocrați. Eu îi întrebam una, ei imi răspundeau alta...».

.....
— Alo, aici Mititelu! Tu ești, Mitruță?

— Nu, Pălămidă. Mitruță e bolnav.

— Nu v-a lăsat nimic vorbă?

— Ba da! Că are indigestie și nu vine astăzi...

— Ceva în legătură cu mine...

— Păi indigestia e în legătură cu el.

— Alo, vorbiți de opt minute. Continuați?

— Continuăm, tovarășă, că-i vorba de colita oamenilor muncii... Tovarășe Pălămidă, mă gindeam să vin la Sinaia...

— De ce? Comanda?

— Nu comanda... (intră șeful)... comanda livrată fără întârziere... marmelada să fie de fructe... siropul de măceșe și gemul cu nuci... Grăbiți-vă! Se apropie Anul nou și cererea e mare. Auzi? Revin miine cînd se întoarce Mitruță.

— Alo, vorbiți de 12 minute.

Zic șefului: «Tovarășe Năut, dacă nu băteam cu pumnul în masă, adormiții întîrziiau livrarea. Și încă nu i-am convins! Miine îi iau din nou la rost. Aștept amănunte...».

.....
— Alo, aici Mititelu. Cine e? Tovarășul Pălămidă?

— Mitruță...

— Mitruță? Ptiu, bată-te să te bată! Ei, ce-ai făcut?

— O indigestie.

— Și camera?...

— N-am ieșit din ea. Știi doar cum e indigestia...

— Bine măi băiatule (intră șeful, tovarășul Năut)... măi, tovarășe, eu nu pot să fac toată ziua pe telefo-

nistul... nu sint plătit pentru asta... sigur... treizeci de lădițe cu caramele, o lădiță cu jeleuri... pe urmă șerbetul... (șeful iese). Ce facem, Mitruță, puile? Închiriază-mi o cameră. Sus pe Furnica, ori la vreo rudă de-a ta... Cum? Are și O.N.T.-ul camere disponibile? Perfect. Te sun din nou miine... dar fii atent cum imi vorbești, pentru că telefonul meu e cuplat cu al șefului...
.....

— Tovarășe Mititelu!

— La datorie, tovarășe șef!

— Cît timp ai fost dumneata la minister, a telefonat Mitruță de la Sinaia.

— Aoleu!

— Ți-a telefonat nota de comandă și livrare. Să ți-o citeșc: «Vă facem cunoscut că vă livrăm în termenul fixat treizeci lădițe cu caramele și una lădiță de cărămidă cu acces la baie și bucătărie. Vă amintim că puteți găsi de vișine, de prune și de măceșe cu vedere la stradă și sirop cu acces la aragaz. Pentru moment, vă putem livra rahatul cu fructe și cu nuci, iar marmelada de la etajul I cu acces la bucătărie vi se poate livra la 25 decembrie, cînd vă veți deplasa la Sinaia să preluați personal șerbetul de la biroul de cazare... În general, gemul e senin, cald, în ultimele zile sirop nu a mai curs de sus și nici zahăr pudră; vă rog să-mi trimiteți un avans asupra comenzii contractate fiindcă e o marmeladă cu parchet pe jos, cu apă caldă și baie și cînd o s-o vedeți veți spune că într-adevăr v-am ales niște dropsuri bune și jeleuri!».

— To... tovarășe Năut... nu pricep nimic...

— Ai dreptate. Uite nota explicativă. Total convorbiri telefonice 220 lei... Nu te speria. Nu-i plătești acum. La 25 decembrie, cînd plătești comanda de magiun cu intrare separată, ne decontezi și nouă marmelada telefonică. Lîmpede?

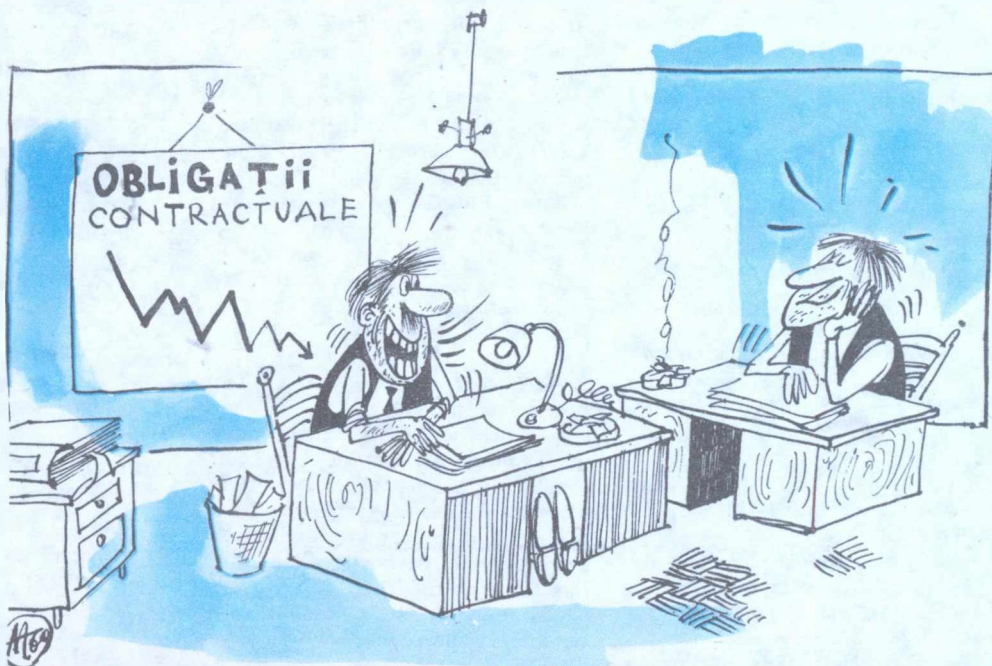
— Clar!

N. CORNELIU

FĂRĂ CUVINTE

ADRIAN ANDRONIC

— Ieri ai făcut tu cinste, azi dau eu o baterie. Știi, mie nu mi-a plăcut niciodată să am obligații față de nimeni!!!

FLORILE

Nu pot spune că nu m-a iubit — imi povesti femeia — dar am fost și eu tânără și mi-au plăcut și mie florile. El nu mi-a adus însă niciodată nici măcar un buchețel de violete.

Fiindcă n-a vrut să aibă neplăceri. Cred că știți: toată viața a lucrat la grădina botanică.

PROBA

În ziua aceea de miercuri a dispărut un bou de la abator. Hoțul a fost identical imediat în persoana unui individ ciufulit care, mai înainte cu o zi, adică marți, furase. de la «Alimentara», un ou.

UMBRA

Umbra se ținea după el, așa cum se ține orice umbră, dar el n-a luat în considerație niciodată acest fenomen, deși ar fi trebuit să se fi îngrijorat măcar de faptul că umbra îi seamănă atât de mult încît, uneori, l-ai fi putut lua pe el drept umbra lui.

Lucrurile s-au limpezit abia în clipa în care umbra lui, luată drept el, a fost pusă în locul lui, șef de serviciu.

CREAȚII

Cei doi sculptori își aveau atelierul alături și fiecare lucra zi și noapte, și nu-și vorbeau, și nu se întâlneau, fiindcă, fiecare, își lucra opera zi și noapte.

Primul făcu un cal.

Bineînțeles, din piatră.

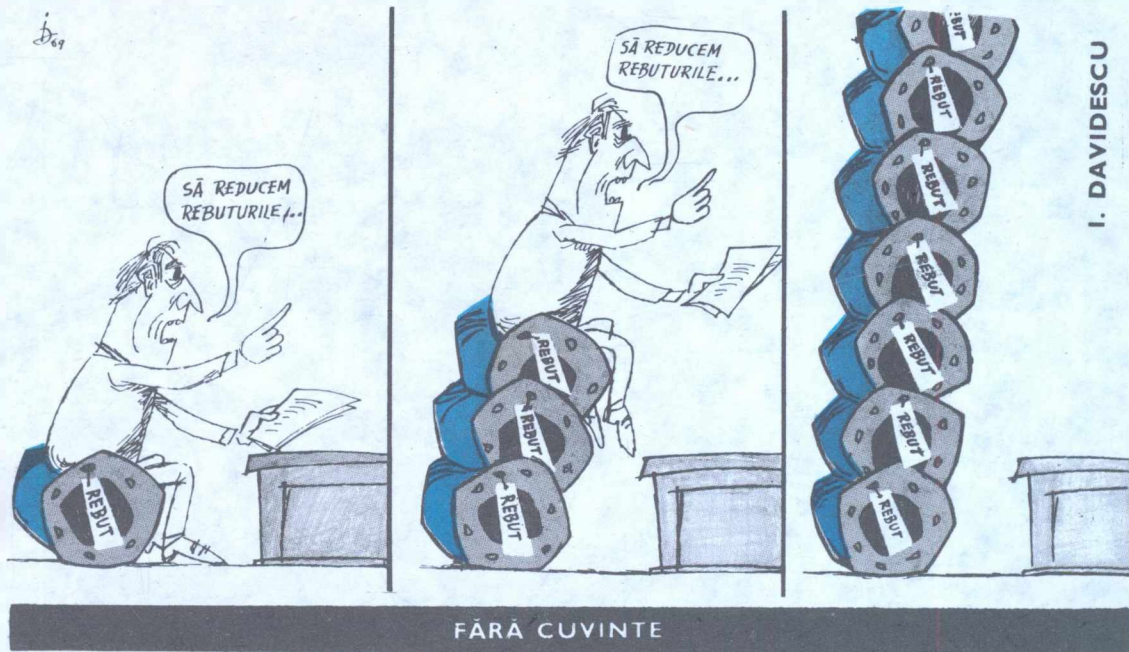
Îl termină în aprilie și rămase uluit calul era viu. Dintr-o săritură sculptorul îi sări în spinare și ieși, chiar în clipa aceea, zmcuindu-l de căpăstru, să-l vadă celălalt. Dar tot în clipa aceea își făcui apariția și sculptorul de alături într-un «Fiat». 1600.

Bineînțeles, din fier.

POLITETE

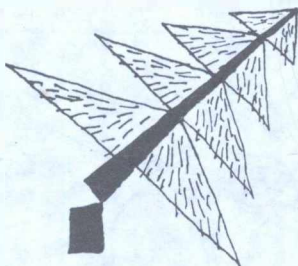
Pentru mine este foarte limpede că, vizitînd grădina zoologică, omul de care vorbesc n-ar fi trebuit să arunce cu cotoare de mere în maimuța Kety; dar tot atît de necuviincios mi se pare și gestul maimuței care, iritată peste măsură, i-a aruncat, în schimb, omului, asemenea cuvinte jignitoare:

— Nu uita că din mine te tragi. Măgarule!

I. DAVIDESCU

FĂRĂ CUVINTE

VICTOR PIȚIGOI

Citeva cazuri de sfârșit de an

Peste puține zile se termină anul și cu această frumoasă ocazie încep sarmalele, începe șampania, clătitele, piftia, răvașele, tiribombele și, mai ales, felicitările. Spun mai ales, pentru că atunci cînd se termină anul, se termină și planul, ceea ce este un frumos succes pentru care unii primesc felicitări chiar în ziua de 31 decembrie, dar mulți le primesc la 30 decembrie, la 29, 28, 27 decembrie sau chiar mai devreme.

Ați ghicit însă că nu despre această este vorba în cele de față, ci despre alții, care, în ce privește planul ce se termină o dată cu anul, așteaptă felicitările la 32 decembrie, la 33 decembrie, la 34, 35, 36 decembrie, sau chiar mai tîrziu.

Și acum să-l sorcovim pe fiecare după felul lui:

GIOCONDA LA PROGRESUL

Veți întreba poate ce legătură este între Gioconda și Fabrica de prefabricate «Progresul». Vă spun, nu e nici una. Dimpotrivă, sînt și unele deosebiri, printre care cea mai importantă este aceea că Gioconda se află la Luvru, în timp ce fabrica «Progresul» produce «tuburi din beton precomprimat».

Fabrica aceasta nu deranjează pe nimeni că produce asemenea tuburi, dar deranjează că nu le produce pe toate. Adică pe unele le produce, iar pe altele le lasă neproduse. Pe scurt, nu și-a făcut planul cu ele. Ba că nu merge o mașină, ba nu respectă tehnologia, ba că...

— Sînt cauze obiective! — încearcă de multe ori să se scuze cei de la fabrică cu zimbet nevinovat de Gioconda.

Dar am spus de la început că Gioconda, inclusiv zimbetul, stă la locul ei, la muzeu. Pe cînd vedem la muzeu și asemenea apucături?

VASUL FANTOMĂ LA F.C.M.E

Legendarul vas fantomă, lansat nu se știe de cine, nu se știe pe ce ape, naviga nu se știe de unde și nu se știe încotro, ca o nălucă, fără căpitan, fără cirmaci, fără matrozi, fără pasageri, într-un cuvînt fără nici un om, ca o corabie teleghidată nu se știe cum.

Vă zice poate cineva că acest vas n-are legătură cu F.C.M.E. din București. Ei, aflați că are. Legătura e că și fabrica aceasta a fost prevăzută cu un fel de secție teleghidată, ca să-i zicem așa, o secție fantomă, fără nici un om la bord.

Vor întreba unii, firește, cum funcționează teleghidata aceasta, pentru că o secție fără oameni nu s-a mai văzut. Ei bine, răspunsul e simplu: secția fără oameni, funcționează... cu oameni. Adică, toată afacerea e un fel de fantomă... pe hîrtie. Oamenii nu s-au prevăzut în plan. Dar, cînd a fost să pornească au venit oamenii și au pornit-o. Cu singura deosebire că planul nu s-a realizat. Nu al secției. Al fabricii. Că s-a dat tot planul peste cap pentru o diferență de 72 oameni neprevăzuți în plan și de care era nevoie. Pînă la urmă, producția a ieșit cum vedeți, la liman. Dar planul s-a dus la fund. A eșuat.

Acum, dragi tovarăși de la F.C.M.E., să fim serioși. Fiind vorba de fantome, să lăsăm... spiritele.

PIATRA FILOZOFALĂ LA «ACUMULATORUL»

Pe vremea cînd nu existau încă librete de economii cu ciștiguri în autoturisme sau în apartamente, unii oameni investeau micile lor economii în tot felul de substanțe și materiale din care căutau să facă piatra filozofală. Era o investiție bună.

deoarece această piatră avea darul de a transforma în aur orice obiect atins de ea.

Piatra ar fi fost ea bună, dar, din păcate, nici unul din cei care au încercat n-au reușit să o fabrice și pînă la urmă s-au lăsat cu toții păgubași.

Cercetările însă se pare că vor fi reincepute urgent de către cei de la întreprinderea «Acumulatorul», cu sprijinul neprecupețit al celor de la Combinatul de cauciuc «Jilava». Este drept că prea mare nevoie de aur la «Acumulatorul» nu este, dar le-ar prinde nespuse de bine să nascocescă un fel de piatră filozofală care să transforme orice obiect în capace pentru acumulatori, în cutii de ebonită sau monoblocuri, adică exact ce aveau contractat cu Combinatul de cauciuc și pe care nu le-au livrat. Așa că dacă nu și-au făcut rost pe bază de contract, nu le mai rămîne decît să obțină pe bază de piatră filozofală, metodă în eficiența căreia desigur Combinatul de cauciuc «Jilava» și-a pus multă nădejde cînd a hotărît să nu livreze cele citeva sute de mii de capace și citeva zeci de mii de alte piese.

Avînd însă în vedere că cei de la «Acumulatorul» n-au reușit să descopere enigma pietrei filozofale, care să transforme miraculos obiectele atinse, au rămas cu planul lor propriu neîndeplinit.

Dar se zice că tot nu se lasă. La ora actuală caută să inventeze o piatră filozofală cu care, cum îi atingi pe cei de la Jilava, se transformă în oameni serioși.

ALTE CAZURI

Alte cazuri deocamdată nu avem. Nici nu trebuie. Că asemenea cazuri, de obicei, dau necazuri.

ABSENȚE NEMOTIVATE...

DESENE DE JO. TEODORESCU

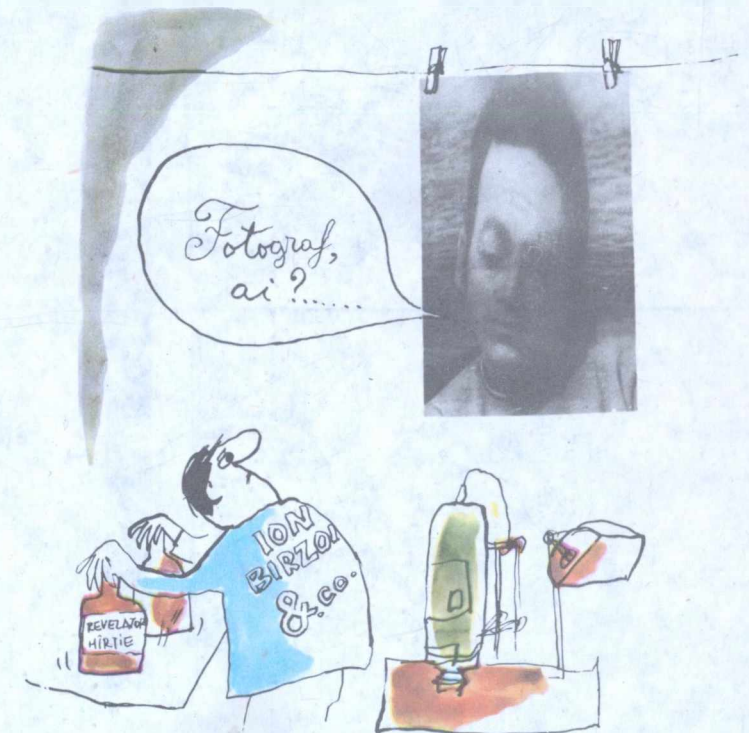
Ion Dulea, inginer mecanic, lucrează la D.S.A.P.C. Pitești ca proiectant de... drumuri și tot acolo juristul Radu Nicu pe post de... inginer proiectant.

Tehniciana horticolă Viorica Chiracu s-a angajat în orașul Ploiești pe post de calculatoare la O.C.L. Metalo-Chimice.

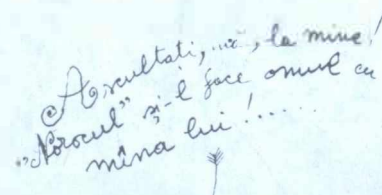
Ion Birzoi, profesor de limba engleză, pentru a nu părăsi orașul, lucrează ca responsabil al laboratorului foto de la cooperativa meșteșugărească «Prestațiunea» din Iași.

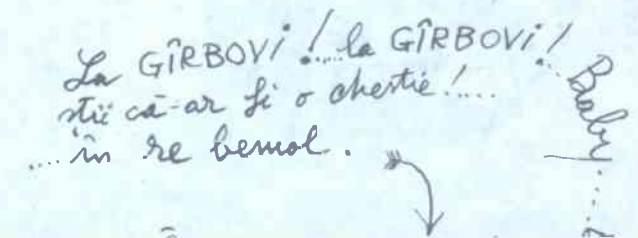
Maria Țapu, profesoară de limba germană, a refuzat repartizarea în comuna Arsura, jud. Vaslui, aranjându-se ca suplinitoare de limba franceză în Brăila.

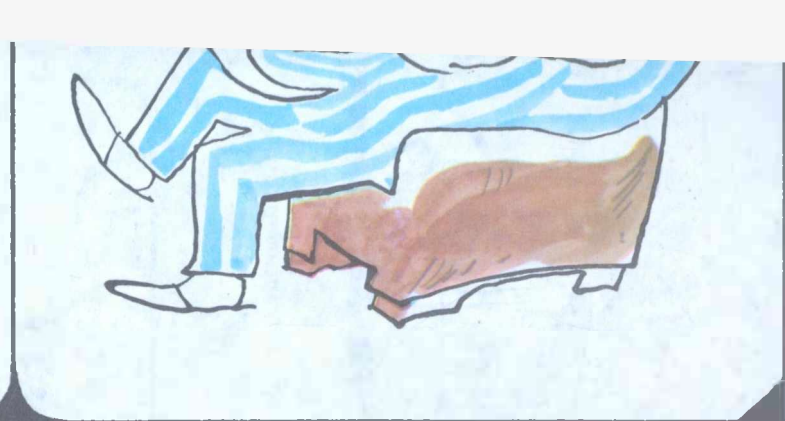
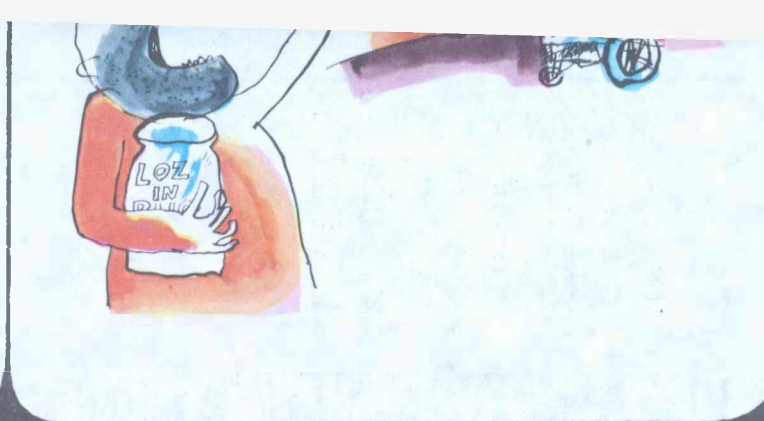
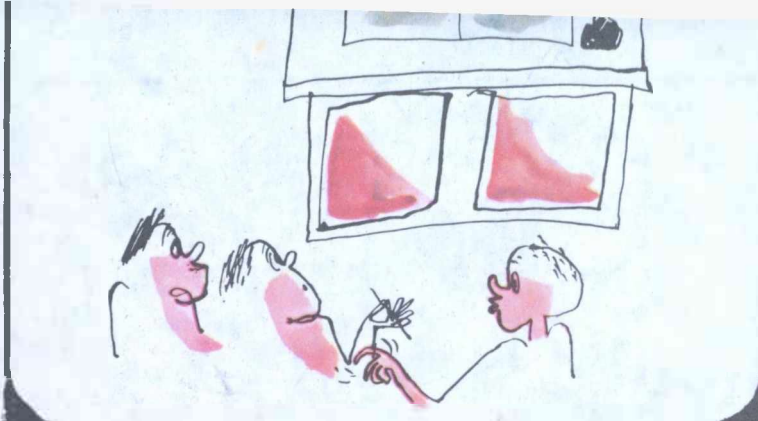

Ion Nițulescu, fost tractorist la Secția 17 Șerbănești-Argeș, a devenit vinzător de loz în plic. El a încercat să-i convingă și pe foștii colegi să-i urmeze exemplul.

Victor Kintzbraun, absolvent al Conservatorului de muzică din București, a refuzat postul de profesor de muzică în comuna Girbovi, jud. Ilfov, susținând că nu poate părăsi Capitala deoarece vrea să se dedice muzicii ușoare.

În mediul urban din jud. Argeș lucrează 70 de farmaciști cu studii superioare. În schimb, în mediul rural din același județ lucrează doar 22.

Medicul Maria Mitu Alexa a părăsit postul din comuna Vinători, jud. Iași, după trei zile de activitate, dispărind fără urme.

Inginerul minier Ion Mașca s-a transferat de la un șantier IGEX din județul Mureș la Direcția pentru probleme de muncă și ocrotiri sociale din județul Harghita.

ABSENTE NEMOTIVATE...

A, B, C... !

Dați-ne voie, iubii cititori, să remarcăm și noi un palmares fotbalistic. E vorba de recordul realizat de divizionarele B. și C. de fotbal, în disputa lor pentru numele pe care-l poartă. În acest sens, pe primul loc, avînd trofeul suprem asigurat, se află echipele cu numele de «Minerul»: 11 la număr. Pe locul secund, deci medalia de argint, se situează echipele «Metalul». Zece. Cu același mare număr de goluri, scuzați, am greșit, de denumiri, se află echipele «Unirea», «Victoria», «Petrolul», iar din cînd în cînd «Petrolistul», «Chimia» și, de la caz la caz, «Chimistul» etc.

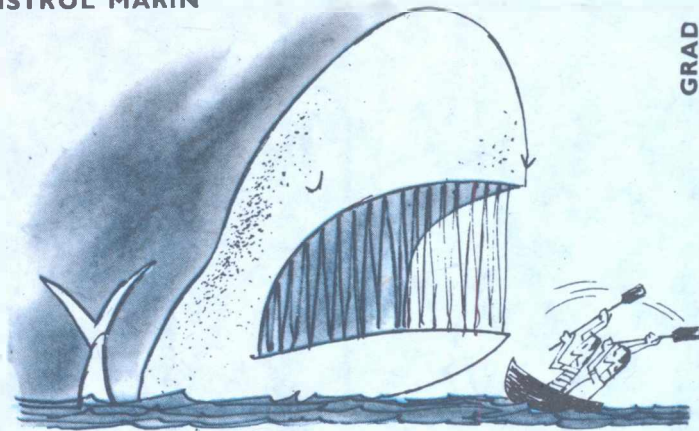
Din sulețe tactică, mai exact pentru a nu întocmi și alte clasamente, renunțăm să înșirăm echipele cu denumiri asemănătoare din campionatele județene și de juniori. E superb să auzi pe stadioane, atunci cînd joacă două echipe cu același nume, strigîndu-se de către suporterii unei echipe: «Hai Victoria!», iar ceilalți amatori de fotbal încurajîndu-și echipa cu același refren: «Hai Victoria!»

Un lucru reiese clar din situația relevată aici: lipsa de imaginație existentă în denumirile date echipelor.

De unde se vede încă o dată că la aceste echipe de fotbal, presupunînd că jocul de picioare merge bine, mai trebuie depuse eforturi pentru perfecționarea jocului de cap.

MONSTRUL MARIN

GRAD

— Eu zic să nu-l omorim! Să-l capturăm viu!

INFORMAȚII COMPETENTE

Se pare că între autogările din Capitală este o întrecere în a deservi cît mai bine publicul călător. O întrecere tacită, nedeclarată, surdă și ambițioasă.

Vrei, spre exemplu, să călătorești spre Frumușani și, ca persoană grijulie, te interesezi telefonic dinainte:

— Alo, Autogara Filaret?... La ce oră pleacă prima cursă de Frumușani?...

Ți se răspunde prompt:

— La orele trei!...

Cu noaptea în cap și cu sufletul la gură te înființezi la autogară în jurul orei 2,45. Cursele, adormite, stau înșirate în curte. Nici o mișcare! La ora trei întrebi din nou pe funcționarul de la «mișcare»:

— Ce se aude cu autobuzul de Frumușani?...

— Ai răbdare, tovarășe — îți răspunde cu glas somnoros. N-au sosit șoferii.

Asta pentru ca la ora 4 să afli că de fapt cursa de 3 a plecat, dar n-ai fost tu atent și ți se recomandă amabil:

— Deschide ochii, tovarășe, nu dormi cînd alții lucrează!

Ca o confirmare, un zvon de sforăituri, bine dirijate, îți răspund din biroul de mișcare, dovadă că «alții» și cînd dorm... lucrează. În realitate însă nici un autobuz cu direcția Frumușani nu părăsise autogara, dar cine-i controlează la o atît de matinală oră?

Situații asemănătoare, dacă nu chiar de-a dreptul dramatice, se petrec și la alte autogări.

Dacă, de exemplu, vrei să pleci sîmbătă după-amiază cu autobuzul de Tăriceni, vei observa că toate mașinile stau grămadă pe platoul din fața halei Obor, iar călătorii, disperați, aleargă de colo pînă colo căutînd... acul în carul cu fin. Nimeni nu-ți poate da nici o informație, iar personalul de serviciu «e sublim, dar... lipsește cu desăvîrșire». Un autobuz, fără nici o inscripție, acostează în haosul de călători. Puzderie de oameni cu geamantane, ranițe și saci se îngrămădesc la uși. După ce, în sfîrșit, ai fost bine strivit, înghionțit și imbrîncit, afli că de fapt nu este autobuzul pe care-l cauți și că va trebui să iei parte la o nouă repriză de... lupte libere.

Mai interesant se prezintă lucrurile atunci cînd vrei să aștepti pe cineva la autogara «Grivița». Te prezinți la biroul de informații, așa cum s-a întimplat și în ziua de 8 noiembrie a.c., orele 12, și întrebi:

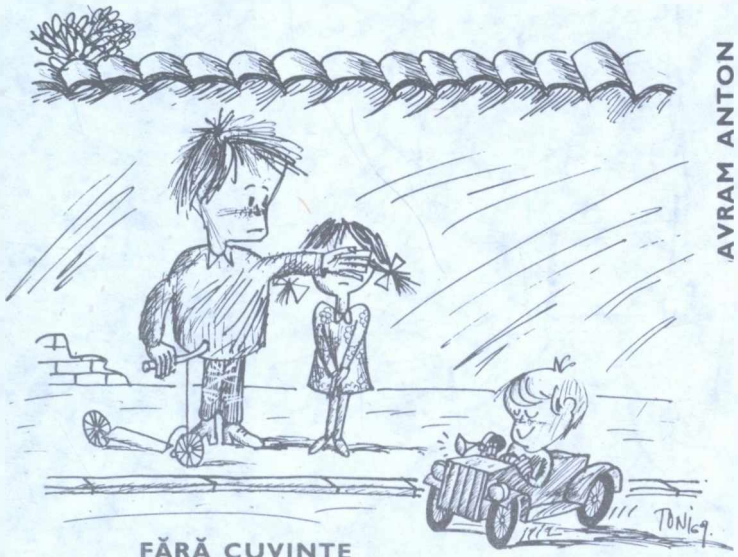
— A sosit autobuzul de Rîmnicu Vîlcea?...

După ce insiști de trei, patru ori, din hărmălaia de glasuri, pentru că biroul este înșesat de salariați puși pe taclale, se îndură unul să-ți răspundă peste umăr:

— N-a sosit, așteptați!

Același răspuns «binevoitor» îl primești și la orele 12,30, precum și la 13,00. Asta pentru ca, după un ceas de așteptare zadarnică, să te trezești că de fapt autobuzul sosit la ora exactă, adică la 12,00 dar că nu parcase la autogară, ci undeva peste drum și nimeni nu știa nimic.

După cum se vede gările sînt auto, numai serviciile de informații au rămas de căruță...

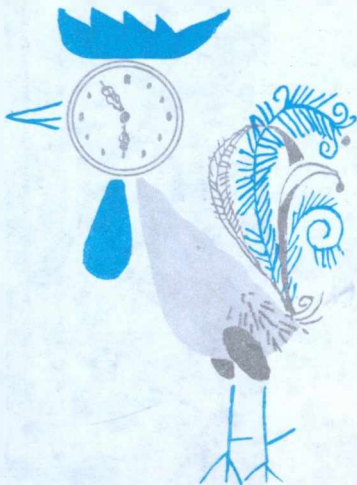

AVRAM ANTON

FĂRĂ CUVINTE

AL. BILCIURESCU

Cocoșul

Priviți! Eu sînt ceasornicul cu pene,
Ceasornic harnic și deșteptător
Ce sună la urechea tuturor
Indemnul: — «Scuturați-vă de lene!»

Trezit și el, răsare din poene
Solarul chip ce trage de zăvor.
Și-apar pe dată-n proaspătul decor
Luminile cu rouă pe sprincene.

Găinile m-admiră, dar se tem
De mine! Așa este în harem
Cînd un sultan și-arată măreția!

Joc rol de cîntăreț înamorat,
Dar și ca Don Juan sint-apreciat
Căci eu am inventat poligamia!

AVIZ AMATORILOR

Pentru cetățenii din comuna Brănești, județul Dimbovița, recomandăm o adresă utilă: Ene Gabriela, tehniciană la dispensarul veterinar din comună.

Stimați gospodari!

Adresa e foarte utilă și, în caz de nevoie, obțineți rezultate excelente, dacă n-o folosiți. Altfel vă alăturați într-o tristă experiență consăteanului dumneavoastră Șerbănoiu Ion, care a avut nefericita inspirație de a-i cere veterinarului sprijinul în tratarea unui porc bolnav.

Gabriela noastră însă se ocupă de tratamente mai puțin exacte făcute în afara dispensarului și cu medicamente vândute la prețuri ce-i compensează eforturile și inițiativa. Și naivi, care ocolind dispensarul îi cer sprijinul, după cum am văzut, se mai gădesc.

Noroc de porc, c-a dat semnalul de alarmă! Deși porc, n-a vrut cu nici un chip să stimuleze afacerile veterinarului și n-a răspuns la tratament. La tratament și ilegal și greșit aplicat. Era dispus porcul chiar la sacrificiul suprem, dacă nu se luau alte măsuri între timp.

Și dacă veterinarul nostru se ocupă cu tratamente clandestine și cu vânzarea de medicamente cu suprapreț, în schimb nu se ocupă de sarcinile ce-i revin în cadrul dispensarului.

Există o lege a compensației. Trebuie să existe un echilibru al lucrurilor în natură, nu? Și, în consecință, lasă vaccinul anti-pestos să se altereze, iar păsările gospodarilor, nevaccinate la timp, mor pe capete. Ce-i treaba ei? Treaba ei este ciușitul unui ban în plus...

Șefii ierarhici nu gădesc că abaterile veterinarului ar fi prea grave și asta pentru că pagubele muncii ei nu se socotesc per total, ci împărțite pe cap de locuitor. Astfel apreciate, «observația» e o sancțiune pe măsură.

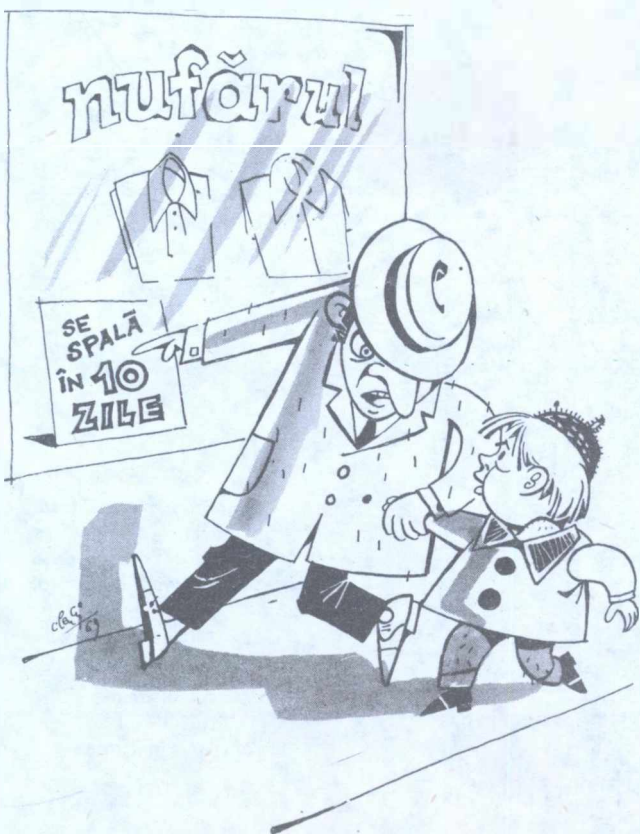
Sau, poate, dându-i această sancțiune, respectivii au interesul să-i atragă atenția ca pe viitor să activeze în așa fel încât să nu mai «observe» lumea ce face.

Ceasului... FRED FIREA

O, ceasule, erou periodic Ce, fără să te-oprești din drum, Curind tu o să-l pui, metodic, Pe «69» în album...	Mai legendar decît Olimpul Mai înțelept decît Licurg, Mai neîndurător ca timpul Și mai tăios ca un chirurg...
Cum tu vei fi eroul zilei (Pînă și-al micului ecran) O să-ți aștern pe albul filei Ce-aș vrea să-ți spun din an în an..	Mai demodat ca o drezină. Mai vechi decît un arhivar. Mai vorbăreț ca o vecină Și mai plăpînd ca un sugar...
Aș vrea să-ți spun că ești mai tragic. Mai dur decît un diamant. Mai informat decît un crainic Și mai tăcut ca un savant...	Mai delicat ca o fecioară Mai punctual ca Phillias Fogg, Mai monoton decît o moară Și mai hain ca un buldog...
Mai amplu ca o simfonie. Mai simplu decît un acord. Mai săltăreț ca o chindie Și mai rigid ca un „mylord”...	Mai implacabil ca un jude. Mai încrezut decît un «as» Mai plicticos ca zece rude Și mai precis... decît un ceas...
Mai imparțial ca un arbitru. Mai subiectiv ca un estet. Mai impozant ca un pupitru Și mai modest ca un poet...	După atîtea strofe-nfine Eu te-aș ruga în mod discret (Fiind cam tomnatec) pentru mine Să te grăbești... cît mai încet...

AL. CLENCIU

— De ce zice tanti Amalia că rufele se spală mai bine în familie?
— De-asta!

VIRAJ PERICULOS

Ca să vedeți ce poate face un autoturism! Trebuia reparat. Și avea nevoie de piese. Autoturismul era proprietate personală, iar piesele proprietate de stat.

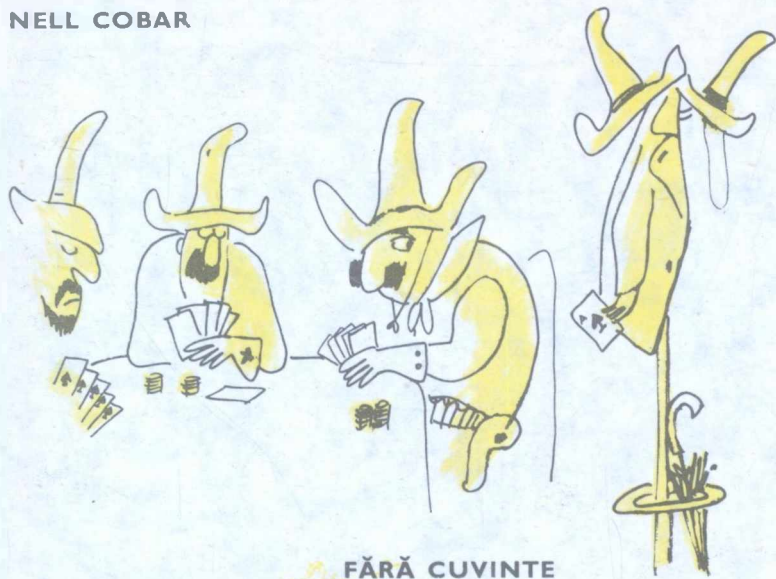
Inginerul Roman Stelian, șeful secției autotransport Moreni a Întreprinderii de foraj Ploiești, a spus subalternului Alexopol Ion: «Ionel, Ionelule, statul are o mulțime de piese auto, iar eu nu am nici una. Nu ți-e milă de autoturismul meu defect?» Și lui Ionel, Ionelule i-a fost milă. Cu lacrimi în ochi și cu vize de certificare în buzunar, a scos din atelier mai multe piese ca să repare, cică, niște autovehicule ale întreprinderii. Apoi, din grabă, a confundat autovehiculele întreprinderii cu mașina inginerului. După ce caleașca motorizată a șefului a fost pusă la punct, s-a aflat despre această derogare aprobată între patru ochi, așa că imediat au fost puși la punct și cei doi în cauză: inginerului i s-a desfăcut contractul de muncă, iar maestrul a fost retrogradat.

Sancțiunile au fost atât de severe întrucît, în afară de piesele de motor, cei doi amici mai aveau și cîteva piese la dosar: ei mai efectuaseră și cu altă ocazie un transfer asemănător de piese, de la atelier la mașina tovarășului conducător auto, sau mai exact a tovarășului cu auto-servire. Exact ceea ce spuneam la început: ca să vedeți ce poate face un autoturism.

Dă peste cap un inginer și pe subalternul său.

NELL COBAR

FĂRĂ CUVINTE

H. LERU

— E bucluc! Aici cum o să mai las vorbă că sint «pe teren»?

F. CALAFETEANU

— Radiografia dumneavoastră n-a dat nici un rezultat!
— De fapt eu am vrut să vă spun că nu prea sint fotogenic...

V.D. POPA

CĂ-N BASME

Ileana Cosinzeana

În castelu-ntunecos
Cum in basme întilnești,
Stă visînd un Făt Frumos
S-o răpească-n București.

Cenușăreasa

Fața-i albă și frumoasă
Îi ajunse neagră toată.
Pricina? Soba din casă
E de I.G.O. reparată.

Balaurul

Dacă-n basmele de ieri
Devora mulți cavaleri,
Are azi alt obicei:
Din tejgheta înghite lei.

Setilă

Dacă serile tîrziu
E chemat de un vecin
La o dușcă de rachiu,
Spune de îndată: — Vin!

Vrăjitoarea

Într-un «mini» strîmt gătită
Și rujată cu stridență,
De director e primită
Chiar cînd nu-i audiență.

Frumoasa adormită

A adormit în jilț comod
Încît s-o scoli nici chip nu e,
După un singur episod
Din serialul cu Maigret.

Sfarmă-piatră

Cînd ficatul îl înteaapă,
Bea la Căciulata apă.
Asta este — a aflat —
Sfarmă piatră de ficat.

Muma-pădurii

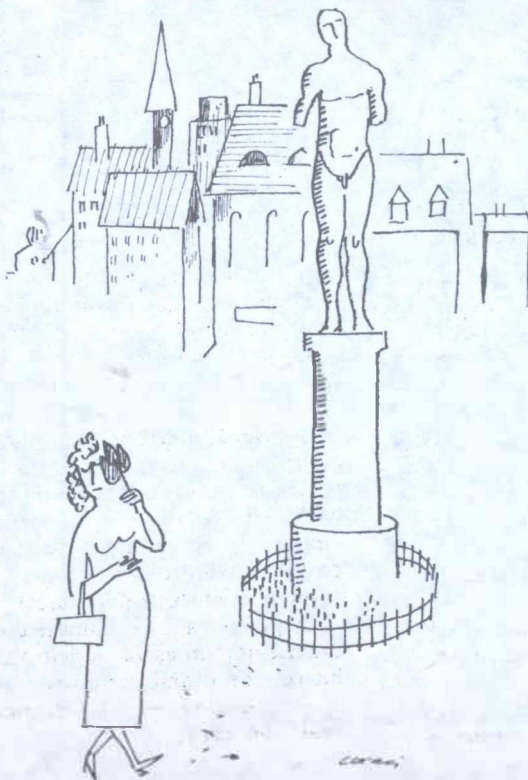
Ea era o mindră fată,
După cum se povestește.
Dar îi năzări deodată
Să se tundă băiește.

Albă-ca-Zăpada

Fata fără vicii,
Prea cu ușurime
Își lasă piticii
Pentr-o «înălțime».

ADRIAN LUCACI

Parerea mea

Arde lumina voastră
Pe socoteala noastră...

(Anton Pann)

- Care-i părerea dumitale?
- Păi depinde;
Problema cred că e rigidă!...
- Te-șeli!
- Da, sigur!... Mai curînd se-ntinde
Și-arată căm cu picățele...
- Nu-i nici cu picățele!
- E vărgată.
Și e îngustă...
- Nu-i îngustă!
- Just!... E limpede că-i lată
Și laie...
- Nu e laie!
- E bălaie.
Și e rotundă, vede lumea toată!
- Eu nu o văd rotundă!
- Clar!... E perfect patrată,
O știm, din definiție,
Și e puțină, dar destul de multă!
- Ascultă:
De ce n-ai o poziție
Mai clară, mai puțin prolixă?
- Mă ierți!
Poziția mi-e foarte fixă,
Ba chiar înșurubată bine,
Pe fotelașul care trebuie păstrat,
Neapărat,
Sub mine...

NEMAI- POMENIT

de G. CRISTINOIU

Nu beau, nu fumez, nu mi-am luat nevastă și asta numai pentru ca după-amiaza să inventez în liniște. Și inventez, dom'le, inventez orice-mi trece prin minte. Prima oară am inventat un dispozitiv electronic pentru mîncat pîinea, o ungea felii, felii, sufla în ciorbă, ridica lingura pînă la gură și tu nu trebuia decît să o deschizi.

Cînd m-am prezentat cu ea la biroul de invenții omul de la birou oftă trist:

— Ei, dacă ar fi mestecat și mîncarea! și nu s-a aprobat.

M-am pus din nou pe muncă și în trei luni am pus la punct o rachetă cu instalații cu tot, care putea face tur-retur distanța Pămînt-Lună, cu 12 oameni la bord.

— Tirziu, dom'le, s-a mai făcut! răspunse

omul cel trist de cum citi coperta de pe dosar.

După încă două luni de muncă racheta mea ajungea în soare.

— N-au ajuns alții și vrei să ajungem noi acolo? mă dojeni omul cu un aer și mai trist.

Avea dreptate, sînt un neisprăvit!!

De ciudă, am rupt singur dosarul cu dispozitivul termic care încălzea un bloc timp de 130 de ani și care nu era mai mare decît un pachet de țigări, apoi, văzînd aerul trist al omului de la birou, am aruncat eu singur ceasul invizibil care cînta din oră în oră un marș și m-am pus pe muncă!

După trei ani de muncă, documentare și experiențe, am așezat fericit o cutie de lemn lustruit pe biroul omului cel trist.

— Ce-i asta? întrebă el, scoțînd două pietre ovale din cutie.

— Loviți-le! i-am șoptit eu misterios.

Omul le ciocni și «pst», sări o scinteie care aprinse numai decît hîrțile de pe birou. Fața omului cel trist se destinse pentru prima oară și strigă cu o voce care sparse două seturi de geamuri:

— Ne-mai-po-me-nit!

Acolo, pe loc, îmi completă un brevet și așeză cu grijă pietrele în seif.

După ce am băut coniacuri și cafele, omul de la birou mă întrebă cu o deosebită stimă:

— Și la ce mai lucrați, maestre?

— La o roată. Dar mai intii să o perfecționez!

— De ce?

— Lăsați că vă explic pe model, că așa tot nu o să înțelegeți! mai strigai eu din ușă, alergînd să fac roata.

M. OPROIU

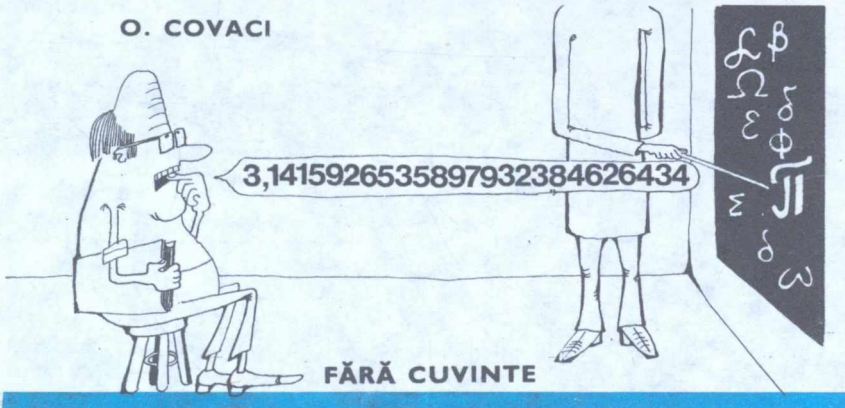
Dialog cu
chibriturile

Pe o margine de plită
lustruită,
înnegrită,
cinci chibrituri
arse,
la sfârșit de drum —
zdrănuite,
ostenite
și cu capetele scrum...
Biziind în jurul lor,
țopăie rizind o muscă
și le ia peste picior:
— Vă privesc
și vă jelesc,
nu a fost nimic de voi
și acum — la gunoi!
— Lasă, nu mai bizii
(clar, răspunsul se-auzi)
ipocrit ne căinezi
că sintem acum
doar scrum,
totuși am avut noroc:
fiecare, cum ne vezi,
am aprins câte un foc!

Scurt și cuprinzător

O. COVACI

FĂRĂ CUVINTE

AL. IFTODE

Advertisment

de DIDI OGRIN

De câte ori iei banii, la chenzină
(La «lichidare» parcă mai avan)
De-atâtea ori, cu inimă haină,
Mi-arunci în cap molozul din tavan.

Urci scările în zgomot de paradă,
Vocalizând în tonuri de trombon
Și tobă mare faci din balustradă,
Iar pe zăbrele bați ca-n xilofon.

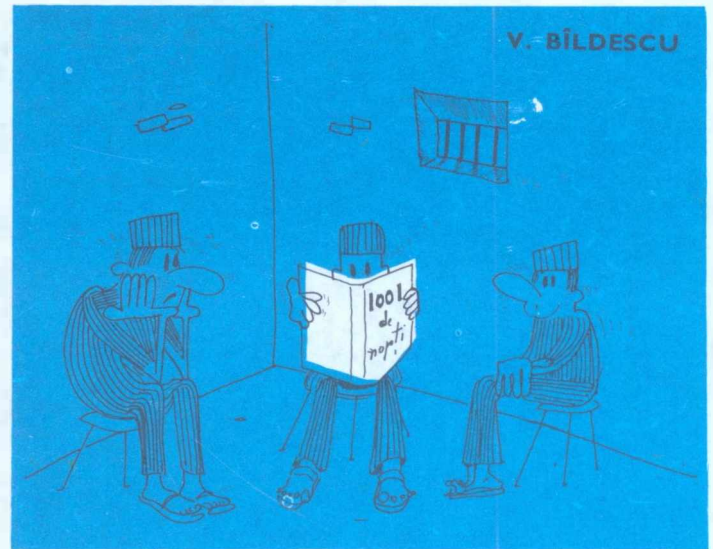
Ne sperii somnul morților, anume
Cînd te întorci acasă cu achiu

Urlînd cu-nverșunare «Lume... lume»
Într-un vocabular de surugiu.

Într-un vacarm de tunete, acasă
Se-mpiedică de mobilele șui
Argumentînd pe urmă: «— Ce vă pasă
Ce face-un om cu chef în casa lui?»

Acolo sus «la cinci» e raiul meu
Și mă comport cum vreau în el. Am zis!
Morală

Nici primul om n-a fost gonit prea greu
Cînd s-a obrăznicit în paradis.

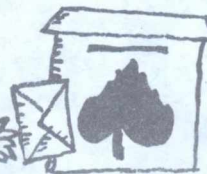

V. BÎLDESCU

URZICO

DE DEPARTE-ȚI Scriu

DRAGĂ URZICO,

Cu cîtva timp în urmă la circa a III-a sanitară din Tulcea a fost numit ofițier sanitar Ilie Dumitru care, în loc să-și vadă de obligațiile sale profesionale — că avea destule — a început să se ocupe cu multă «seriozitate» de tot soiul de abuzuri și ne-reguli. Inițial i-a venit ideea de a se recomanda drept doctorul Ilie Dumitru, inspector sanitar în corpul de control al Ministerului Sănătății, din «împuțernicirea» căruia făcea inspecții inopinate, cu predilecție în unitățile de alimentație publică (deh!) aflate în orașul Măcin. Îi plăcea lui să vadă în juru-i numai ospătari care se aplecau pînă la podea cînd spunea cine este, îi mai plăcea să i se deschidă toate ușile și pînă la urmă, dacă se servea protocolar și o gustărică, era cu atît mai bine! După ce termina inspecțiile, Ilie Dumitru se

înapoia în Tulcea, unde redevenea ofițier. Și aici, la circa a III-a, ca să nu se dezmință total, și-a amenajat fără nici o aprobare o cameră-dormitor unde, cînd îi dădea ghes Cupidon, se dezlănțuia pătimaș.

Un ultim amănunt: la domiciliul său au fost găsite bilete de trimitere și rețete gata ștampilate. Astfel a ajuns Ilie Dumitru ofițierul — alias doctorul — zis inspectorul, de la circa sanitară la circa de miliție. Și așa mai departe...

Cernat A., Tulcea

URZICUȚO,

La Uzina de autoturisme Pitești — Colibași funcționează o cantină al cărei program de servire a fost astfel alcătuit încît mai întîi iau masa elevii școlii profesionale, apoi șefii de secție și de servicii, inginerii, iar după orele 15,30 muncitorii. Numai că

aceștia, imediat după ce termină lucrul, se grăbesc să prindă autobuzul, cursa CFR etc., motiv pentru care nu le mai rămîne timp să intre în cantină și să se așeze la masă. S-a ridicat de nenumărate ori această problemă, cerîndu-se cît mai sonor posibil modificarea programului cantinei, astfel ca toți acei care doresc să servească prînzul aici s-o poată face fără să riște să nu ajungă la vreme în stația de unde pleacă mijloacele de transport.

Deocamdată însă cei care răspund de cantina UAP-ului unde, nimic de zis, mîncare se găsește din belșug numai orarul convenabil lipsește cu desăvîrșire, încă n-au găsit o rezolvare.

Te domeniești că or să invoce drept justificare că e lipsă pe piață de... ore potrivite!

Ștefan C., Pitești

URZICO,

Magazinul de desfacere a produselor Industrii cîrni «Vrancea» — aflat în centrul orașului Focșani — este de regulă bine aprovizionat. Recent însă unitatea în cauză și-a decepționat «pînă la os» clienții. Iată despre ce este vorba: nelîndu-se măsuri pentru asigurarea bunei păstrări a stocurilor de carne ce sînt livrate acestui magazin, o foarte mare cantitate de cotlete, garfuri, mîșchiulețe și rasoale, sosită de la întreprindere, s-a degradat, trebuind să fie scoasă din vînzare. Ne-a luat cu junghiuri în suflet cînd am văzut ce s-a întîmplat, dar mai cu seamă cînd am aflat că ceea ce trebuia să devină friptură rumenă a fost prefăcută după «retragere» în unsoare din aceea pentru uns balamale...

Tot e ceva, acum putem să spunem că porcul ne stă chiar în ușa bucătăriei!...

Un grup de cetățeni din Focșani

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

ÎN ȘASE LUNI

de AL. VIANU

Cite nu se pot întâmpla în șase luni! O sumedenie de întâmplări mici, mari sau, hai să zicem, mijlocii. În șase luni, un bărbat se poate îndrăgosti de o femeie și s-o ceară în căsătorie. În șase luni, o femeie se poate îndrăgosti de trei bărbați și să se căsătorească cu al patrulea. În șase luni, un cetățean poate să ceară de opt ori IAL-ului să-i repare casa și, în aceleași șase luni, IAL-ul poate să-i promită de douăsprezece ori că i-o repară.

Dar cite nu se pot întâmpla în șase luni! Să ne oprim, de pildă, la un exemplu concret.

În numai șase luni, Uzina de construcții mașini din Reșița a înregistrat rebuturi în valoare de... Să nu vă spun? Să vă spun?... Dacă n-o să vă spun, n-o să aflați niciodată, dacă o să vă spun, n-o să credeți. Veți susține că e exagerare.

În sfârșit, parcă sînt femeie. Nu pot să păstrez secretul. Aflați deci că, în șase luni, sus pomenita uzină ne-a binecuvîntat cu rebuturi în valoare de 14 431 000 lei! A se citi și în litere: patrusprezece milioane patru sute treizeci și unu de milii...

Ați reținut suma, sper! Cei cu inima sănătoasă pot s-o mai citească o dată.

Vă interesează și cine a bătut recordul în uzină? Secția turnătorie de oțel! S-au străduit oamenii de acolo și, uite, au ieșit din anonim! Pe locul doi s-a clasat Secția de turnătorie fontă, cu numai trei milioane și jumătate!

E posibil, băieți?... De ce pe locul doi? N-aveți suficiente condiții să vă clasați și voi pe locul întâi la acest sui generis concurs de rebuturi? Sînt convins că existau posibilități! Materie primă aveți, rutină bogată aveți, rebuturi pe două picioare aveți, cauze obiective probabil că le aveți și pe astea! Atunci de ce rămînerea aceasta în urmă? Hai băieți! Dați-i bătaie! Cu puțină inițiativă se pot depăși chiar și cele 14 milioane lei rebuturi.

Cum? E cineva împotriva? Da? Atunci e în regulă.

Dați-i bătaie în sens invers.

«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

«Casa Științei»

44 601

Din POȘTA

REDACȚIEI

MOTANUL TRAVESTIT

M-am hotărît să-mi vind motanul. L-am vîrit în servietă și am luat drumul spre contabilitate.

— Am auzit că v-au năpădit șoarecii! am spus în chip de salut. Vi l-am adus pe Miaunică, un cotoi foarte priceput. E în stare bună. Vă costă șizeci de lei.

Pe fețele celor prezenți se așternură zîmbete binevoitoare.

— Păi să procurăm fonduri! — exclamă un contabil tînăr.

— Din păcate n-o să putem cumpăra motanul! declară contabilul-șef. Nu mai avem fonduri. Luna trecută l-am fi putut plăti ca zilier, dar acum banca ne-a închis contul.

— Ce-ar fi să-i facem forme de angajat temporar? — interveni contabilul principal.

— Mai degrabă să-l trecem ca deponent cu virare ulterioară din contul nostru de decontare! — a fost de părere casierul.

— Ba mai simplu ar fi să includem suma în fondul nescriptic! ne sfătui o tînără colaboratoare.

— Liniște! rosti contabilul-șef, sculîndu-se în picioare. Anul financiar curent nu prevede nici un fel de operații cu motani. De altfel ne-ar fi fost greu să procurăm suma de șizeci de lei.

— Așa e! se învoi contabilul principal, învăluindu-mă într-o privire tristă. În contabilitate, cu cît suma e mai mare cu atît e mai ușor de obținut. Mult mai simplu ar fi să cumpărăm un tigru.

— Într-adevăr, cu un tigru lucrurile ar fi mers mai ușor! încuviințară toți ceilalți.

— Dar uitați-vă la el mai atent! — am exclamat scoțînd cotoiul din servietă. Priviți ce bot de fiară singeroasă, ce colți ascuțiți are! Și i-am desfăcut lui Miaunică maxilarele.

— Phii, cum s-a infuriat!... Și cum și-a dezvelit colții! Să-i pici în gheare unuia ca ăsta într-o fundătură întunecoasă, te sfîșie

cîr ai zice pește!

— Mda! admise contabilul-șef oarecum intimidat. Are în el ceva...

— Și ce culoare! — am exclamat din ce în ce mai înflăcărat. Ce dungii! O frumusețe de jivină! În floarea vîrstei! Dar de voce ce ziceți? (L-am apucat pe Miaunică de coadă și am tras fără milă) Ați auzit?... N-am dreptate? Uite așa rage toată ziua, numai în registru grav. Fiară sadea, să n-avem vorbe!

— Fiară sadea! — încuviință contabilul-șef.

— Tigru veritabil! — adăugă și contabilul principal.

— Cam mic însă! — observă obiectiv casierul.

— E tigru, ce mai tura-vura! mă susținură ceilalți.

— Ce se petrece aici? se interesă un personaj voinic, cu ochelari, ivit pe neașteptate în cadrul ușii.

Contabilii și casierul se repeziră la locurile lor și amuțiră.

— Ce să fie, tovarășe director, ne gîndim să cumpărăm un tigru! spuse sfios contabilul-șef. E o treabă destul de complicată...

— Dar ce faceți cu tigrul?! — se miră directorul. Noi sîntem o fabrică, nu grădina zoologică.

Se lăsă o tăcere penibilă.

— Ne-au invadat șoarecii! rosti contabilul principal.

— În cazul ăsta cumpărați un motan. Vă dau banii din fondul destinat rechizitelor de birou! spuse directorul.

— Aveți dreptate! fu de acord contabilul principal. Mai bine să cumpărăm un motan.

— Așa e, să cumpărăm un motan! se învoi și contabilul-șef. Nu te supăra, tovarășe, dar n-avem nevoie de tigri. Ne trebuie un motan!

— Păcat! — am exclamat eu virînd «tigrul» la loc în servietă.

Încurcată afacere e și contabilitatea asta!!!

VIRGIL BĂDĂNAC
com. Deleni, jud. Constanța

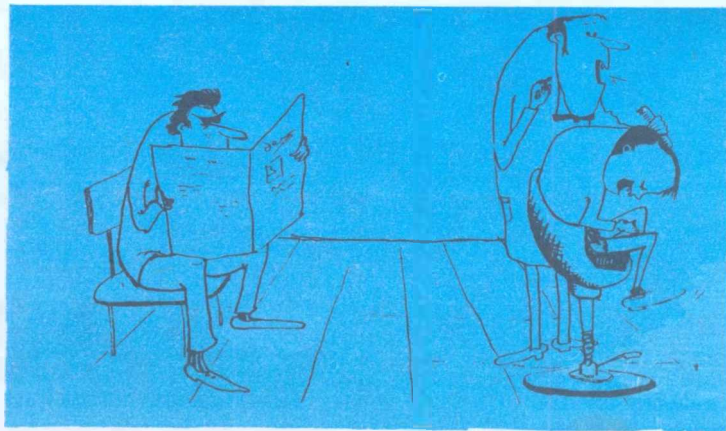
ION MIHOC RADNANU (LIPOVA)

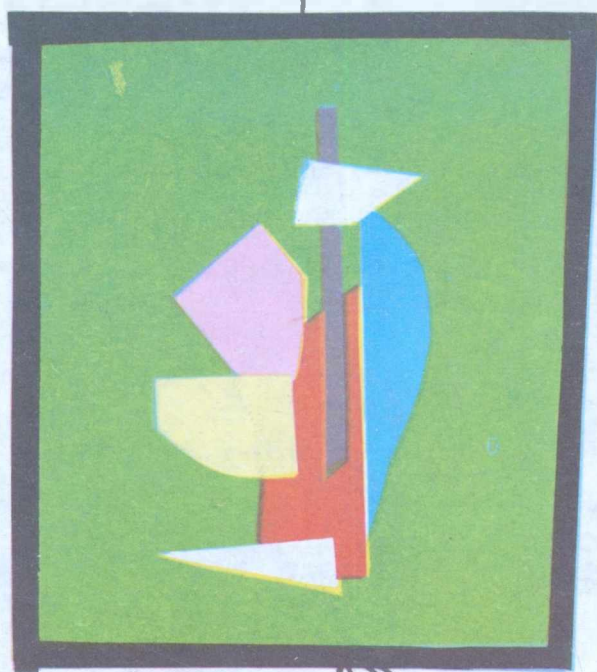
GHICA VALERIU (BRAȘOV)

PAVEL CONSTANTIN (BOTOȘANI)

— la să vezi cum ne
dă nouă ceva tătico,
dacă ești cuminte...

«PUNCTE DE VEDERE»

- Asta-i artă și aia impostură...
- Pardon, colega, invers!!!